అత్తవారింటికి

దీపావళికి అమ్మాయిని అల్లుణ్ణి రమ్మని వ్రాయండి!" నాలుగు రోజులై మా ఆవిడ ఒకటే నస "మొన్న దసరాకే కదటే వచ్చి వెళ్ళారు" అని అన్నా ఆమె వినిపించుకోవటం లేదు.

మళ్ళీ అరుస్తోంది వంట యింట్లోంచి. వీథిలోకి వెళ్తున్నారు కాబోలు అల్లుడికి ఓ కార్డు వ్రాసి పడెయ్యండి" అని నాకు చిర్రెత్తుకు వచ్చింది.

"నేను వ్రాయను. దసరాకి వచ్చి జలుబు వదిల్చి పోయాడు. మళ్ళీ 'దీపావళి'! దిక్కుమాలిన పండగలు, దిక్కుమాలిన ఆచారాలూను. పెళ్ళి అయిన దగ్గరనుంచీ ప్రతి పండక్కీ పిలుపులే? చస్తాంటే" అన్నాను ఆమెకు వీథిలోంచి పెరటిలోకి వినిపించేంత గట్టిగా.

"మీరు ప్రతి పండగకీ మా నాన్న పిలుపు లేకపో

యినా పరుగెట్టుకు వచ్చేవారు కదటండీ !" అందావిడ మాట సాగదీస్తూ.

"నోరుముయ్యి. ఆ రోజులు వేరు. ఈ రోజులు వేరు. మీ నాన్న నాకు పదివేలు కట్నం యిచ్చాడా! అయినా పాడి, పంటా ఆస్తీ పాస్తీ వుండేవి. ఇప్పుడు అగ్రకులాల వాళ్ళం పాతుకుపోయాం కదటే! అటు ఆస్తులూ లేవు, ఇటు ఉద్యోగాలూ మనకు అందుబాటులో లేవు. పైగా కట్నాల బెడద ఒకటి, ఆలాటప్పుడు ఇలాటి ఆచారాలు వదులుకోవాలే" అని ఆమెకు నచ్చజెప్ప చూశాను. కాని లాభం లేకపోయింది. నన్ను నిష్ఠురాలాడుతూ ఏడవటం ప్రారంభించింది.

సరే అని ఓ కార్డు వ్రాసి మా చిన్నబ్బాయని పిలిచి పోస్టు చెయ్యిరా అన్నాను.

"ఎవరికి నాన్నా?" అన్నాడు యధాలాపంగా.

"బావకి పండక్కి రమ్మని."

"ఇప్పుడు మళ్ళీ ఎందుకు పిలుస్తారు నాన్నా ! మళ్ళీ బట్టలవీ..." అన్నాడు వాడు బాధగా నా వైపు చూస్తూ. వాడు నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం బి ఏ పాసయ్యాడు. ఉద్యోగం దొరకక మనస్సు పాడయి వున్నాడు. నేను రిటైరయి సంవత్సరం దాటింది. ఇంటిలో సంపాయించేవాళ్ళు లేరు. నేనొక దురదృష్టవంతుణ్ణి. పెద్దవాడు బి. ఇ. చదువుతానని ఇంటర్ మీడియట్ శ్రద్ధగా చదివాడు. పరీక్షల రోజుల్లో జ్వరం పడిపోయాడు. అయినా ఆ జ్వరంలోనే చదివాడు. పరీక్ష

T.F.
865

వ్రాశాడు. ఫస్టుక్లాసులో ప్యాసయ్యాడు. బి. ఇ. సీటు వస్తుం దని చాలా ఆశించాడు. కాని రాలేదు. ఆ రోజు నా కింకా జ్ఞాపకం. జ్ఞాపకమేమిటి ! ఆ రోజు నేను జీవించి వున్నంత కాలం స్మృతిలో వుండి, నా గుండెను మండిస్తూనే వుంటుంది. అర్ధరాత్రి అందరం నిద్రపోయే వేళ పెరటివరండాలో పడుకున్న వాడు ఏడుస్తున్నట్లుగా అనిపించి, హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది నాకు. వాడి మంచం దగ్గరకు నడిచాను కంగారుగా. వాడికళ్ళు జ్యోతుల్లా వున్నాయి. ముఖం వుబ్బి వుంది, వాడి కనుల్లో బాధ, నిస్సహాయత! ఎవరిమీదో కసి ద్యోతకమవు తున్నాయి.

“ఎందుకు బాబూ ! కడుపు నెప్పా” అడిగాను. నా ప్రశ్నకి వాడు పకాల్న నవ్వాడు. ఆ నవ్వు చూసిన నేను భయపడ్డాను. వీడేమిటి ఇలా నవ్వుతున్నాడు? ఏమిటి ఆలో చిస్తున్నాడు ? ఏం చేస్తాడు? అని.

“కడుపు నెప్పికి చిన్న పిల్లాడిలా ఏడుస్తానా నాన్నా ! నా దగ్గర లెఖ్ఖలు నేర్చుకున్న అర్జున్‌కి సీటు వచ్చింది బి ఇ కి నాకు సీటు రాలేదు, వాడి మార్కులు ఫిఫ్టీ పెరసంట్. నేను ఎయిటీ పెరసెంటు మార్కులతో ప్యాసయ్యాను. నేను బి.ఇ. చదివి ఇంజనీరునీ అవ్వాలనుకున్నాను నాన్నా” అని భోరున ఏడ్చాడు. వాడిని చాలాసేపు ఓదార్చాను. డిగ్రీ కోర్సులో చేరమనీ, బాగా చదివితే ఏ చదువన్నా మంచి ఉద్యోగమే వస్తుందనీను. వాడు కసున లేచాడు” సీటు వచ్చింది ఇహ ఉద్యోగం వస్తుంది. అదీ రాదు. ఈ దేశం వదిలిపోతే మన లాటి వాళ్ళకు బాగుంటుందేమో!’ అని.

"పెద్ద పెద్ద ఇంజనీర్లు, డాక్టర్లు; పిహెచ్ డీలు పోతు న్నారు మనలాటి వాళ్ళం ఎలా వెళతాం బాబూ !" అని నవ్వాను నేను.

రెండు నిమిషాల తర్వాత నిర్లిప్తంగా శూన్యంలోకి చూస్తు "మన మధ్యతరగతి వాళ్ళం ఆశలు చంపుకుని బ్రత కటం చాతకాకపోతే వెళ్ళవలసింది ఒకే చోటుకి" అని నవ్వాడు వాడు.

ఆ నవ్వులో ఏదో తెగింపు వుందనిపించి, "మనకి అందని వాటికోసం ఆశించి మనస్సు పాడుచేసుకోవటం అవి వేకం. ఉన్నదానిలో తృప్తి పొందడం లభ్యమయినదానిలో సరిపెట్టుకోవటం మనిషి నేర్చుకుంటే సుఖపడతాడు నాయినా, నిద్రపో" అని వాడి జబ్బమీద ఓదార్పుగా తట్టి నేనుపోయి మళ్ళీ మంచంమీద పడుకున్నాను. ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెల్లవారి మా ఆవిడ పనిమనిషి మీద వేసే కేకలు చెవినపడి మెలకువ వచ్చింది.

నా చేతికి కాఫీ గ్లాసు అందిస్తు అడిగింది మా ఆవిడ. "రామం ఎటు వెళ్ళాడండీ!" అని. అంతే నా చేతిలోని కాఫీ గ్లాసు వదిలేశాను.

"అదేమిటండీ అలా వదిలేశారు?" అందామె తెల్ల బోయి నా వైపు చూసూ. ఆమె మాట వినిపించుకోకుండా వీధిలోకి నడిచాను, రామాన్ని వెదకటానికి. ఏమయిపోయాడో ఎక్కడికి వెళ్ళాడో ఇప్పటివరకు వాడేమిటయ్యాడో అసలు ఉన్నాడో చచ్చిపోయాడో తెలియదు. గుండె కోత పెట్టి

పోయాడు. రామం జ్ఞాపకాలతో మనసు బరువెక్కింది. మళ్ళీ మా ఆవిడమాటలు వినిపించశాగాయి. ముద్దుముచ్చట ఆడపిల్లకి తల్లి తండ్రి వున్నప్పుడే జరుగుతాయి. తర్వాత ఏ ఊరి అన్నదమ్ములు! అయినా వాడికే బ్రతుకు తెరువు దొరకలేదు. వాడేం చూస్తాడు! పండక్కి అల్లుణ్ణి పిలవండి అనేసరికీ ముఖం చిట్లించేసుకుంటారు. మీరు ప్రతి పండక్కీ పరుగెట్టుకు వచ్చేవారు కాదూ! మీకన్నా అల్లుడెంతో నయం పిల్లని అభిమానంగా చూసుకుంటాడు."

గాలి నావైపు మళ్ళిందని మెటన్నా ఆ హోరు తగ్గేవరకూ వెళ్ళిపోవాలని లేచాను. "పూలు తెచ్చారా అని అడిగితే దవడ పగలగొట్టారు. మీరో మనిషేమిటిలెండి" అంటూ ఆవిడ నిరసనగా నవ్వింది.

ఆ మాట వినగానే నాకు పకృన నవ్వొచ్చి నవ్వే శాను.

ముప్ఫయి సంవత్సరాల క్రితం అనుకుంటాను. అప్పటికి నాకు ఉద్యోగం సద్యోగం లేదు. పోయిన ఎఫ్. ఏ చదివేవాణ్ణి అనుకుంటాను. అప్పుడు మేం పార్వతీపురంలో వుండేవారం. మా అమ్మకి నేను ఒక్కణ్ణే మగపిల్లవాణ్ని. నాకన్నా పెద్దది ఓ అక్క వుండేది. అక్క పురిటికని అమ్మ పార్వతీపురం వచ్చింది. అమ్మ యెక్కడ వుంటే అక్కడే నేనూ వుండే వాణ్ని. దీపావళి పండగకి రమ్మని మామగారి దగ్గరనుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. అమ్మ నాకు యెందుకు అంత తొందరగా పెళ్ళి చేసిందో నాకిప్పటికీ అర్థంకాదు. నాకు ఉద్యోగంలేదు.

మాకు పెద్ద వెనక ఆస్తులేం లేవు. మామగారు ప్రతి పండగకీ రమ్మని వ్రాయటం, నేను వెళ్ళటానికి ముందు సిగ్గుపడి తర్వాత వెళ్లటం ఆయన యిచ్చే పంచెల చాపు తెచ్చుకోవటం పరిపాటయిపోయింది. పెళ్లయిన రెండుసంవత్సరాలనుంచీ ఈ సంవత్సరం దసరా పండగకి మాత్రం అక్క వంటిలో బాగోలేదని వెళ్లటం మానేశాను. దీపావళికి రమ్మని మామగారి పిలుపుకోసమే యెదురుచూస్తున్న నాకు సంతోషంగానే వుంది, విశాఖపట్నం వెళ్దామని, మా ఆవిణ్ని చూడాలని చాలా కోరికగా వుంది. అదేం చాదస్తమో నాకు ఉద్యోగం వచ్చే వరకూ, భార్యను కాపురానికి తెచ్చుకోవటానికి వీల్లేదంటాడు బావ. అతను నాకన్నా వయసులో పెద్దవాడు పెద్ద వుద్యోగం చేస్తున్నాడు. అతనిమాట గౌరవించటం ధర్మంగా భావించి తల ఊపానే కాని నాకు మనస్సులో బావమీద కోపంగానే వుండేది. మామగారి ఉత్తరం చూసిన అమ్మ నాతో గుసగుసలాడింది. డబ్బులు లేవురా టిక్కెట్టుకి, అటు నుండి మామగారు ఇస్తారనుకో అని. "పోనీ వెళ్ళనులే" అన్నాను నేను నీరసంగా.

దీపావళి రేపనగా బావ అడిగారు "విశాఖపట్నం వెళ్తా మిటోయ్" అని.

నేను జవాబేమీ యివ్వలేదు. మౌనంగా తలవంచాను.

అతను నవ్వి, "నాకు తెలుసు నీకు వెళ్లాలనే వుంటుంది సరే రేపు కానిస్టేబుల్‌కి చెబుతాను టిక్కెట్టు అక్కరలేదు వెళ్లు" అన్నారు.

మనస్సులోనే అతనికి దణ్ణం పెట్టాను. గబగబ సంచిలో రెండు జతల బట్టలు పెట్టుకుని ప్రయాణమయ్యాను. అక్క బావకి తెలియకుండా "వుంచు" అని పదిరూపాయలకాయితం నా జేబులో పెట్టింది.

మా బావ పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటరు. అతనికి పలుకుబడి వుంది. టిక్కెట్టు లేకుండా అతనిచ్చే కానిస్టేబుల్ సాయంతో ప్రయాణం నాకు నిబ్బరంగా వుంది.

మేం ప్లాట్‌ఫారం మీద అడుగు పెట్టేసరికి రైలు వచ్చేసింది. కానిస్టేబుల్ టి టి ఐ తో చెబుతాను "మీరు పెట్టెలో యెక్కి కూర్చోండి" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. ప్లాట్‌ఫారం రద్దీగా వుంది. రైలు పెట్టెలు జనంతో కిక్కిరిసి వున్నాయి. నాకు యెదురుగా వున్న పెట్టె కాస్త ఖాళీగా వుందనిపించి అందులో ఎక్కి కూర్చున్నాను.

ఇంజను మొర్రోమని అరిచి, మూలిగి నెప్పులుపడుతూ కదిలింది. ఇళ్లు, చెట్లు చేమలూ వెనక్కి నడిచిపోతున్నాయి. జేబులో పది కాయితం తీసి ఓసారి చూసుకుని మళ్ళీ జేబులో పెట్టుకున్నాను.

వాల్తేరు స్టేషనులో దిగి సంపెంగ పూలు కొని మా ఆవిడకు తీసుకెళ్లాలి, ఏమిటో సీతాలుకి సంపెంగ పూలంటే అంత ఇష్టం. బావ రెండురోజులుండి వచ్చేయ్ అన్నారు. కాని వారం రోజులుండాలి లేకపోతే "సీతాలు" చిన్నబుచ్చు కుంటుంది. ఎందుకిన్ని రోజులు వుండిపోయావ్ అని బావ అడిగితే వంటిలో బాగోలేదని బొంకొచ్చు. నాకు వుద్యోగం

ఎప్పుడు వస్తుందో "సీతాలు" నేనూ చిలకా గోరింకల్లా ఎప్పుడు కాపురం చేస్తామో! సీతాలంటే నా భార్య, తనకు చేగోడీలే ఇష్టమని ప్రతి పండగకీ అత్తగారు చేగోడీలే చేస్తుంది. మా అత్తగారు 'దీపావళి' పండక్కి చేగోడీలు చేస్తుందని చెబితే అక్కయ్య కదిలి కదిలి నవ్వింది, 'చేగోడీలు' ఓ పిండి వంట ఏమిట్రా ! బొబ్బట్లు, బూరెలో వండుతారు కానీ, అని. బొబ్బట్లంటే నా కిష్టం. ఈసారి చెప్పెయ్యాలి సీతాలుకి 'మీ అమ్మ నివ్వాళ బొబ్బట్లు చెయ్యమను, అని.

'టికెట్, టికెట్' టి. టి. ఐ. నా దగ్గరకొచ్చి నిల్చున్నాడు. నా కమ్మనిఆలోచనలు చెరిపేస్తు రాక్షసుడిలా. అది గజపతి నగరం స్టేషను. రైలు ఎప్పుడు ఆగిందో అతనెప్పుడు ఈ పెట్టెలోకి ఎక్కి నా దగ్గరకొచ్చాడో నాకు తెలియదు.

"ఊఁ. టికెట్ ... టిక్కెట్" మళ్ళీ అన్నాడతను.

నా గుండె దడదడా కొట్టుకుంటూంది. కానిస్టేబుల్ ఏమన్యాడని తిట్టుకుని దిక్కులు చూస్తున్నాను వాడు కనిపిస్తాడేమో అని.

"ఊఁ. మిమ్మల్నే టిక్కెట్ ..." మళ్ళీ అన్నాడు టి టి ఐ చిరాగ్గా.

తడబాటుగా లేచి నిల్చుని "నేను ఎ పి పి గారి బామ్మరిది నండి" అన్నాను గొంతు వణుకుతూంటే.

పెట్టెలో వున్న ఆడా మగా ఘొల్లున నవ్వారు.

"రాస్కెల్ దిగు" బండి కదులుతూంటే అతను నిర్దాక్షిణ్యంగా నా మెడమీద చెయ్యుంచి క్రిందికి నెట్టాడు.

రెండు నిమిషాల్లో తేరుకుని కానిస్టేబుల్ దొరకకపోతాడా అనే ధైర్యంతో మరో పెట్టెలో ఎక్కాను.

రైలు నడుస్తుంది నా గుండె కొట్టుకుంటూంది.

విజయనగరం స్టేషను వస్తుంది. మళ్ళీ ఇందాక నన్ను సన్మానించి రైలు దింపిన టి టి ఐ నా ముందు ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"ఏం? అక్కడ దింపితే ఇక్కడకూర్చున్నావా? నిన్ను వదిలి లాభంలేదు డబ్బులు తియ్యి" అన్నాడు.

అతని వాలకం చూస్తే నామీద చెయ్యి చేసుకుంటాడని అనుమానం వచ్చింది. ఎ పి పి గారి బామ్మరిదిననీ, కానిస్టేబుల్ నా విషయం మీాకు చెబుతాడనుకున్నాననీ, ఏం చెప్పినా అతను వినే స్థితిలో లేడు. జేబులో వున్న పది రూపాయల కాయితం అతని చేతిలో పెట్టి రసీదు తీసుకుని వాల్తేరులో దిగి అక్కడికి నాలుగు ఫర్లాంగుల దూరంలో వున్న అత్తగారింటికి నడిచిపోయాను.

నాకు కానిస్టేబుల్ మీాద, మా బావగారిమీాద, పెళ్లి చేసిన అమ్మమీాద, పండక్కి రమ్మని వ్రాసిన మామగారిమీాద, ఎందుకో చాలా కోపంగా వుంది.

నే నింట్లోకి వెళ్లేసరికి ముందుగా కనిపించింది నా భార్యే కనీసం మంచినీళ్లన్నా ఇవ్వకుండా 'పువ్వు లేవండీ...!' అని అడిగింది.

అంతే! ఆమె చెంప చెళ్లుమనిపించాను.

తెల్ల బోయి బిత్తర చూపులు చూస్తు గుడ్ల నీరు కుక్కుకుంటూ "నేనేం చేశానండీ!" అంది. నిజమే తానేం చేసింది కనుక?

ఆ రాత్రి ఆమెను ప్రసన్నం చేసుకోవటానికి తలప్రాణం తోకకి వచ్చింది. మామగారు "సుఖంగా ప్రయాణం జరిగిందా!" అని వేసిన కుశలప్రశ్నకు వెకిలినవ్వు నవ్వాను.

మరెప్పుడూ మా బావగారి రికమెండేషను మీద నేను రైలెక్కలేదు. ఈ ప్రయాణం విషయం ఎవరికీ చెప్ప లేదు. ఈ పాతికముప్ఫయి సంవత్సరాల్లో ఆర్థికవ్యవస్థ ఎంత అస్తవ్యస్తమైంది ? మామగారు అల్లుణ్ణి పిలవటానికి జంకు. అతిథివస్తే భయపడటం అప్పటి రోజుల్లో లేదు. జనాభా పెరుగుదలతో పాటు నిరుద్యోగం, వరకట్న దురాచారం మన అభివృద్ధిని కుంటుపరుస్తున్నాయి. ఎప్పుడో తన తండ్రిలా నేను అల్లుడికి ముద్దు ముచ్చటలు జరపాలంటే నాకుసాధ్యమా అప్పటి ఆర్థిక పరిస్థితులు వేరు. మామగారికి వెనుక ఆస్తులుం డేవి. ఇప్పుడు ఆస్తులున్న వాళ్ళెంతమంది వున్నారు.

ఈ ఉత్తరం అందుకుని అల్లుడు అమ్మాయి వచ్చేస్తే నా గుండె భయంతో కొట్టుకుంది. బట్టలు మార్చుకుని

ఉత్తరం పోస్టు చెయ్యటానికి వెళ్తున్న మా చిన్నవాణ్ణి పిలిచాను. వాడిచేతిలో కార్డు అందుకునిచింపి పారేస్తు "అమ్మకి చెప్పకు" అన్నాను.

వాడు నవ్వుకుని మళ్ళీ ఇంటిలోకి వెళ్లబోతే వెనక్కి పిలిచి, వీధిలోకి వెళ్ళివచ్చి అమ్మకు వుత్తరం పోస్టు చేశానని చెప్పు" అన్నాను వాడి చెవిలో, వాడు నవ్వి అలానేచేశాడు.

పండగ దగ్గర అయిన దగ్గరనుంచి, అల్లుడు వస్తాడు అమ్మాయి వస్తుంది అవి తేవాలి ఇవి తేవాలి. అని మా ఆవిడ ఒకటే హడావుడి పడిపోసాగింది.

అప్పటిదాకా ఎంతో గుట్టుగా మెసులుతున్న మా చిన్నవాడు. "ఒరే చిన్నా కొట్టుకు వెళ్ళి శనగపప్పు, మైదా, పంచదార, నెయ్యి" అని మా ఆవిడ ఏకరువు పెడుతూంటే' మనకేగదా, ఏ పరమాన్నమో వుడేద్దూ, వాడు సామానడిగితే విసుక్కుంటున్నాడు, పాత బాకీ తీర్చలేదని" అని లీలగా బయటపడిపోయాడు.

ఆవిడ కస్సున లేచింది. "ఉత్తరం వ్రాయాలే కాని అతను (అల్లుడు) అలాటి వాడు కాదు. విధిగా వస్తాడు, పట్రా సామాన్లు సాయంత్రం దీపాలకి ఓ కేజీ నూనె కూడా పట్టుకురా, వెళ్లు" అని.

వాడికి వళ్లు మండిుదిలాగుంది. "డబ్బు లేని పరిస్థితిలో పండుగలేమిటి? కేజీ నూనె దీపాలు వెలిగించే రోజులు కావు. అయినా అక్కా బావా రారు నాన్న ఉత్తరం చింపి పారేశారు." అన్నాడు పుసుక్కున.

"హామ్మో హామ్మో ఇలాంటి పాడుబుద్ధులెందుకు పుడుతున్నాయిరా మీకు! పండగకి రమ్మని ఉత్తరం వ్రాయించుకుంటారురా! ఏదీ ఆయన్ని ఇలా పిలువు" అంది ఖంగున మా ఆవిడ.

ఉన్న పళాన్న వీధిలోకి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాను. కాని లుంగీగుడ్డ చుట్టపెట్టుకుని వీధిగడపలో కూర్చున్న నేను ఎక్కడికి వెళ్ళగలను?

మా చిన్నవాడు పెదవులు విడీ విడనట్లు నవ్వుకుంటూ "నాన్నా కాస్సేపు ఎటన్నా వెళ్ళిపోండినాన్నా" అన్నాడు.

వాడిమీద కోపం వచ్చింది నాకు, 'వెధవా? చిన్న అబద్ధం ఆడలేనివాడివి ఎలా బతుకుతావురా? రేప్పొద్దుట ఉద్యోగం చేసేప్పుడు ఎంత గుట్టుగా వుండాలి? బుద్ధి లేదురా' అని వాణ్ణి మెత్తగా చీవాట్లేశాను.

నేను వెళ్ళేదాకా ఆగలేదు మా ఆవిడ. సరాసరిన వీధి గడపలోకి వచ్చేసింది. 'హవ్వ హవ్వ' అని దవడలు నొక్కుకుంటూ 'శుభము అని పిల్లని పండక్కిరమ్మని ఉత్తరం వ్రాసి చింపుకుంటామటండీ?' అంది అది మొదటి ప్రశ్నలా,

మొదటి రోజుల్లో మొగ్గలా భర్తల దగ్గర ముడుచుకు పోతూ సిగ్గుపడే ఈ ఆడవాళ్ళు క్రమంగా పెత్తనం చేతుల్లోకి తీసుకుని, భర్త అనేవాణ్ణి పిల్లాడికన్నా కనాకష్టంగా మెలా చూస్తారు చెప్మా అని ఆలోచిస్తున్నాను.

"అదేమిటండీ బెల్లంకొట్టిన రాయిలా మాట్లాడరూ? ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు" అంది మా ఆవిడ.

ఆమె నోరు చప్పున కట్టించెయ్యాలని 'వాడు తనే అబద్ధమాడేడే సీతాలూ. పండక్కి రమ్మని ఉత్తరం వ్రాసి చింపిపారేస్తానా? నాకు బుద్ధిలేదూ!" అని నవ్వేసి 'ఏరా చిన్నా! నిజం చెప్పరా బాబూ!" అన్నాను వాణ్ని హెచ్చరిస్తున్నట్లు.

వాడు గ్రహించాడు. 'నువ్వు ఎలా తిడతావో అని అబద్ధమాడానమ్మా' అని నవ్వేసి, వాళ్లమ్మ చెప్పిన సామాన్లు తేవటంకోసం సంచి బుజాన వేసుకుని వెళ్లిపోయాడు.

ఈ పండక్కి అల్లుడు అమ్మాయి రారు. కనీసం ఎంత లేదన్నా, కార్డుముక్క చింపటం వలన రెండు వందల రూపాయల ఖర్చు మిగిలింది అని రిలీఫ్ ఫీలవుతున్నాను.

తెల్లవారితే దీపావళి పండగ. వీధిలో యెటెటో తిరిగి మైనపువత్తి లేనటం మరచిపోతే, మా ఆవిడ గొడవ పెడుతుందని. మనవలు లేరుగనుక కాల్చేచిన్నపిల్లలు ఇంటిలో ప్రస్తుతానికి లేదు కనుకా, మరే ఇతర సామానులూ కొనకుండా, మైనపువత్తి కొని సంచిలో వేసుకుని రాత్రి ఏడు గంటలకే ఇంటికి వచ్చాను.

చెప్పులు విప్పుతుంటే, ఇంటిలోంచి యెవరివో గలగలా మాటలు వినిపించాయి.

ఎవరు చెప్మా అనుకొంటూ లోపలికి అడుగుపెట్టాను.

మా అమ్మాయి అనసూయ, అల్లుడు ప్రభాకరం మనవలు, చిట్టి, బుజ్జి.

'కలా ! నిజమా! పిలుపు లేకపోయినా వచ్చేశారా?' అనే ఆశ్చర్యం నుంచి ఇంకా నేను కోలుకోనేదిలేదు.

"అమ్మాయి చెబుతూంది మీ ముందుగా భర్తకు తెలియకుండా నాకు కనుసౌంజ్ఞచేసి "మీరు వ్రాసిన ఉత్తరం బుజ్జి చింపేసింది నాన్నా! చూడండి మీ నాన్న పండగకి. రమ్మని ఉత్తరం వ్రాయలేదంటారు మీ అల్లుడు" అని.

"హయ్యో, వ్రాశానోయ్ వ్రాయనూ!" అని వెకిలి నవ్వు నవ్వాను, అదే పలకరింపుగా అల్లుడివైపు చూస్తూ.